

Tyende har udviklet sig de allerfleste Steder saaledes, at man ikke har nogen Tyendelov behov; men jeg mener paa den anden Side, at man i Modsætning til, hvad der ellers er Tilfældet, naar man lovgiver, hvor man lovfæster forud givne Regler, her netop skulde lægge Undtagelsestilfældene til Grund for Lovgivningen. Nægtes kan det ikke, at der saavel blandt Husbonder som blandt Tyender findes brodne Kar, og at man som Følge deraf maa lovgive med Henblik paa disse Undtagelsestilfælde. Naar nu dette er Tilfældet — og det er altsaa efter mit Skøn Tilfældet —, forekommer det mig, at det er rigtigt, som det er fremhævet saavel af den ærede Ordfører for Højre (Døcker) som ogsaa af den ærede Ordfører for de Frikonservative (Rottbøll), at man bør stille sig velvilligt overfor en Lovgivning paa dette Omraade, og den Velvillie, som blev lagt for Dagen af den ærede første Taler overfor Lovforslaget, giver mig da ogsaa Haab om, at man vil faa noget ud af dette Lovforslag. Det forekommer mig, som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem, at det i hvert Fald danner et brugbart Forhandlingsgrundlag. Jeg maa derimod sige, at jeg er noget forbavset over de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (N. Hansen), der sagde, at Flertallet indenfor hans Gruppe ikke ønsker nogen Lovgivning paa det her omhandlede Omraade. Jeg havde netop tænkt mig, at man fra hans Partis Side havde ønsket at give den højtærede Justitsminister en Julegave ved dette Lovforslag, men det er altsaa ikke ganske rigtigt.

Hvad nu selve Lovforslaget angaar, skal jeg ikke fordybe mig i det, ogsaa paa Grund af, at den højtærede Justitsminister har gennemgaaet det ret udførligt; jeg skal nøjes med at pege paa de enkelte Punkter i Lovforslaget, som jeg synes vækker Opmærksomhed, fordi de i sig selv indeholder Fremskridt. Jeg skal gøre det ganske kort uden at motivere, hvor jeg synes, at disse Fremskridt foreligger; det er nemlig i §§ 6, 10, 11 og 13, med Hensyn til hvilken sidste jeg dog kunde ønske en lille Tilføjelse. Der staar, at Husbonden er pligtig til at holde Tyendets paa Tjenestestedet værende Ejendele forsikrede mod Ildsvaade indtil et Beløb af 300 Kr.; i Undladelsestilfælde hæfter han selv for Erstatningssummen indtil dette Beløb. Jeg vilde gerne her henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at naar der er Tale om at holde

Tyendets Ejendele forsikrede, er det værd at tænke paa, om det ikke ogsaa var formaalstjenligt at forsikre Tyendet selv, idet der jo er en hel Del af det unge Tyende, som ikke tænker paa, at der kan falde Sygdom paa, og derfor i mange Tilfælde ikke er Medlem af nogen Sygekasse, skønt det i al Almindelighed har Ret til at være Medlem af en anerkendt Sygekasse. Det rent faktiske Forhold er dette, at naar det hænder 1 Gang, at Tyendet mister sine Ejendele ved Ildebrand, hænder det 100 Gange, at det rammes af Sygdom. Det forekommer mig derfor, at naar der er Tale om at betrygge deres Ejendele mod Ildsvaade, kunde der være langt større Grund til at tænke paa, hvorledes de vil være stillet, naar Sygdom falder over dem; deres økonomiske Forhold er jo i Almindelighed af den Beskaffenhed, at de ikke er i Stand til at ride ret stor Storm af, naar Sygdom falder paa.

Saa skal jeg endvidere henlede Opmærksomheden paa §§ 22 og 26. Jeg vil sige om den sidste, at den forekommer mig at være i allerhøjeste Grad uklar, og at den i sig kan indeholde ganske overordentlig farlige Konsekvenser, men det er jo altsammen noget, der vil blive drøftet i Udvalget.

Det er det væsentligste, jeg har at sige til det foreliggende Forslag, og jeg skal derfor indskrænke mig dertil, saa meget mere som Forslaget jo skal underkastes Udvalgsbehandling.

Lewinsky: At den nugældende Tyendelov er i højeste Grad utilfredsstillende og forældet, synes der jo at være fuldstændig Enighed om. Fra alle Sider erkender man dette, men naar man saa gaar over til, hvad der skal sættes i Stedet, synes Enigheden at være forbi. Det var den i den Kommission, der blev nedsat, det viste sig ogsaa under Folketingets Forhandling, og det har vist sig under Forhandlingerne her i dette høje Ting. Indenfor Kommissionen var der nogen Stemning for helt at gaa bort fra en særlig Lovgivning for Tyendet, og rent umiddelbart kunde der synes at være noget tiltalende ved den Tanke at ophæve den særlige Lovgivning for denne Klasse af Befolkningen. Men naar man ser hen til, hvorledes Forholdet kommer til at stille sig, hvis man gaar til en ren og skær Ophævelse af Tyendeloven uden at sætte noget andet i Stedet, maa jeg henholde mig til den højtærede Justitsministers juridiske Sagkundskab og de Udtalelser, han fremkom med i det høje